

Egyházi, politikai, civil és szakmai közösségek képviselői jelenlétében temették el a Kossuth-díjas költőt

Örök érvényű végtisztesség Kányádinak

FOTÓ: BELICZAY LÁSZLÓ

Székelyföldön Tamási Áron 1966-ban történt temetése óta nem volt az összmagyarságot lelkileg és a kegyeleti cselekvések szintjén ennyire megmozgató gyászszerződés, mint a Kányádi Sándor Kossuth-díjas költőé szombat szülőfalujában, Nagyalambfalván.

Szülőfalujában, az udvarhelyszéki Nagyalambfalván végső nyugalomra helyezték szombaton Kányádi Sándor író, költő, műfordító földi maradványait. A református templomban tartott gyászszerződésen Áder János köztársasági elnök mellett számos világi és egyházi méltóság, a politikai és irodalmi élet több jeles személyisége volt jelen.

Aki verssel gyógyított

Székelyföldön Tamási Áron 1966-ban történt temetése óta nem volt az összmagyarságot lelkileg és a kegyeleti cselekvések szintjén ennyire megmozgató gyászszerződés, mint a Kányádié. Bár hagyatékában egyszerű temetést kért, felejthetetlenül tisztelőinek főhajtsága tette azt. Szülőfalujának öreg templomában, majd a családi sírkertben is lerótták kegyeletüket a Kárpát-medencei magyarság egyházi, politikai, civil és szakmai közösségeinek képviselői. Budavár Önkormányzata mellett az Emberi Erőforrások Minisztériuma és a Magyar Művészeti Akadémia is saját halottjának tekintette. De hogy mennyien érezték saját halottjuknak, azt példátlan módon mutatta a kegyeleti szerződésen megjelent sokaság gyásza. A költőt kívánságának megfelelően szerény, ökumenikus szertartással búcsúztatták. Ravatalánál Kányádi György Attila református lelképásztor és Bőjte Csaba ferences szerzetes mondott gyászbeszédet, munkásságát pedig Dávid Gyula irodalomtörténész méltatta. Annyira megrendítő volt az ökumenikus gyászszerződés, hogy a szolgálatvégzők, Kányádi György Attila és Bőjte Csaba hangja is elcsuklott. Áder János köztársasági elnök úgy fogalma-

„Hálásak vagyunk, hogy a költeményeiből fiatalok és idősebbek, itthon élők és távolba szakadtak egyaránt erőt meríthetnek”

zott, Kányádi Sándor számára a magyar szó egyenlő volt az étellel és a hivatással. Verssel gyógyított és erősítette egymáshoz a magyarok közösségeit. Orbán Viktor miniszterelnök a gyászoló családhoz intézett részvétnyilvánításában azt írta: Kányádi Sándor műveiben kultúránk olyan legbensőbb vidékei tárulnak elénk, ahol a gondolatoknak tere, szavaknak súlya, történeteknek tanulsága van. „Hálásak vagyunk, hogy a költeményeiből fiatalok és idősebbek, itthon élők és távolba szakadtak egyaránt erőt meríthetnek, hiszen határtalan magyarságával a Dél keresztje alatt éppúgy nemzetünk összetartozását hirdette, mint otthon a Hargitán és itthon, a Kárpát-medencében” – idézte Orbán Viktor részvétlevelét az MTI. Kányádi György Attila református lelképásztor a ravatalnál mondott gyászbeszédében a szülőföldhöz ragaszkodó, közösségét szolgáló emberként jellemezte az életének 90. évében elhunyt költőt, aki derűs, szelíd természetével, csodálatos tehetségével izt adott az

életnek, verseivel pedig az édes anyanyelvnek. Bőjte Csaba arról beszélt, hogy Kányádi Sándor komolyan vette a maradandó gyümölcs termésére biztató isteni intelmet: irányadó értékeket fogalmazott meg. Alkotó, értékte-

volt a cenzor, a hatalom képviselője, mégis költészetének meghatározó jellemzőjévé vált az, hogy nem félt a hatalomtól, versben kimondott sok olyan dolgot, amit pályatársai még végiggondolni sem mertek. „Ebben nemcsak a

ázva az ökumenikus istentiszteletet a templomkertben. A gyászszerződés alatt végig szakadt az eső, de amire elindult a véget alig érő kegyeleti menet, oszladozni készültek a felhők. A költőt utolsó útjára a Kaláka együttes dalai és a Dévai Szent-Ferenc Alapítványnál nevelkedő gyermekek szavalatai kísérték. A gyermekek úgy mondták el a verseit, ahogy Sándor bácsiától iskolájukban hallhatták. Az öreg kútnál, „az utca szádán” a Kaláka együttes megzenésített strófái szorították el a torokkat, ám Kányádi Sándor hittel vallotta: a Betemetett a nagy hó című versét egyszeri elmondás után megtanulja bárki... A kéken túra is visszahangozva zengtek, akiknek írta azt. Szülei sírja mellett a derékalja örökre a szülőföld lett, szemfedőül termőre fordult szilvafákat kapott a Gondviseléstől. Kányádi Sándor életének 90. évében, június 20-án hunyt el Budapesten.

MOLNÁR MELINDA

Kányádi Sándor műveiben kultúránk olyan legbensőbb vidékei tárulnak elénk, ahol a gondolatoknak tere, szavaknak súlya, történeteknek tanulsága van.

remtő, békességet és szeretetet sugárzó, életigenlő és a gyermekek felé mindig szeretettel forduló egyéniség volt. Ezt is érdemes lenne a költőtől megtanulni – mondta Bőjte Csaba.

Felszabadulni a félelem alól

Dávid Gyula irodalomtörténész felidézte: Kányádi Sándor akkor kezdte pályáját, amikor még az író és az olvasó között ott

kimondás ténye volt a fontos, hanem az is, hogy általa felszabadítottál bennünket a félelemtől. A félelemtől való felszabadulás pedig a legnagyobb dolog, mert aki nem fél, a fölött nincs hatalma a hatalomnak” – mondta a kolozsvári irodalomtörténész. A gyászszerződés kezdetén kitört zivatar dacára a kis templomból kiszorultak százai – gyakorlatilag Nagyalambfalva teljes lakossága – hallgatták végig borig